



**Η οσία Θεοδώρα εν Θεσσαλονίκη και η θυγατέρα
της Θεοπίστη**

Η οσία Θεοδώρα εν Θεσσαλονίκη και η θυγατέρα της Θεοπίστη

Η οσία Θεοδώρα γεννήθηκε περί το 812 στήν Αίγινα. Η μητέρα της απεβίωσε λίγο μετά τον τοκετό και ο πατέρας της, που ήταν πρεσβύτερος, εμπιστεύθηκε την κόρη του στήν ανάδοχο της για να τήν αναθρέψει και έκάρη μοναχός. Η Θεοδώρα μεγάλωσε με σοφία και φόβο Θεού, και ήδη από τήν παιδική της ηλικία αρραβωνιάστηκε με έναν από τους πλέον περιζήτητους νέους του νησιού. Κατά τήν διάρκεια μιας επίδρομής Σαρακηνών πειρατών σφαγιάστηκε ο αδελφός της και ή Θεοδώρα κατέφυγε στην Θεσσαλονίκη μαζί με όλη την οικογένεια της. Μόλις έφθασε σέ νόμιμο ηλικία, τελέστηκαν ά γάμοι και λίγο αργότερα έφερε στον κόσμο μια κόρη, κατόπιν δέ και άλλα δύο παιδιά που πέθαναν σέ βρεφική ηλικία. Η Θεοδώρα δεν υπέκυψε στην θλίψη, παρηγόρησε τον σύζυγο της και του πρότεινε νά αφιερώσουν την εξάχρονη πρωτότοκη κόρη τους, Θεοπίστη, στον Κύριο, σάν απαρχή, στήν Μονή του Αγίου Λουκά.

“Όταν απεβίωσε ο σύζυγος της, εγκατέλειψε και εκείνη τά εγκόσμια και ζήτησε νά γίνει δεκτή στήν Μονή του Αγίου Στεφάνου, ηγουμένη της οποίας ήταν μιά συγγενής της, ή Άννα, πού είχε υποστεί βασανιστήρια ως υπέρμαχος της τιμής των σεπτών εικόνων. Φοβούμενη ότι ή νεαρά χήρα θά υπαναχωρούσε στήν απόφαση της και θά επέστρεφε στον κόσμο ήδη μετά τις πρώτες μοναχικές δοκιμασίες, ή Άννα ήταν κατ’ αρχάς διστακτική. Τελικά όμως ενέδωσε στο αίτημα της Θεοδώρας, τήν δέχθηκε στήν αδελφότητα και τήν υπέβαλε σέ κάθε λογής δοκιμασία για νά πιστοποιήσει τό ακλόνητο της απόφασης της. Η Θεοδώρα επέδειξε αξιόλογο ζήλο στήν απόκτηση των αρετών και διακρινόταν ιδίως για τήν πλήρη και δίχως ενδοιασμούς υπακοή της προς τήν ηγουμένη και προς τις άλλες αδελφές, τίς όποιες υπηρετούσε άγόγγυστα, αναλαμβάνοντας τά πιο ταπεινά διακονήματα. Διά της άμεσης εξομολόγησης απωθούσε όλους τους λογισμούς πού τίς υπέβαλλε ό μισόκαλος για νά τήν φέρει πίσω στον κόσμο, και στοχαζόμενη τίς τιμωρίες τής κολάσεως θεωρούσε ότι ήταν ή πλέον άχρηστη όλης τής αδελφότητος.

Όταν έκοιμήθη ή ηγουμένη τής Μονής του Αγίου Λουκά πού τήν είχε δεχθεί στήν αδελφότητα, ή Θεοπίστη έγινε δεκτή στήν Μονή του Αγίου Στεφάνου και μοιραζόταν τό κελλί με τήν κατά σάρκα μητέρα της. “Αρπαξε τότε τήν ευκαιρία ό μισόκαλος και αναζωπύρωσε στήν καρδιά τής Θεοδώρας τά μητρικά συναισθήματα. Η ηγουμένη Άννα αντιλήφθηκε ότι επρόκειτο για πειρασμό ό όποιος ήταν ικανός νά αποπλανήσει τίς δύο μοναχές από τήν ιερή τους κλήση, και μία ημέρα πού βρήκε τήν Θεοδώρα νά συμμαζεύει τά ενδύματα τής κόρης της, είπε αυστηρά: «Θεοδώρα, τί σοι έστι ή κορασίς αύτη;» και υπενθυμίζοντας τον λόγο του Κυρίου: ό φίλων πατέρα ή μητέρα υπέρ έμέ ουκ έστι μον άξιος• και ό φίλων νιόν ή υνγατέρα υπέρ έμέ ουκ έστι μου άξιος! (Ματϋ. 10, 37), τους απαγόρευσε κάθε συναναστροφή και κάθε συνομιλία. Επί δεκαπέντε χρόνια, ή Θεοδώρα και ή κόρη της τηρούσαν πιστά τήν εντολή, ενώ εξακολουθούσαν να έγκαταβιώνουν στο ίδιο κελλί, να εργάζονται και να γευματίζουν μαζί.

Αργότερα, ή Θεοδώρα ασθένησε σοβαρά- ή ηγουμένη ενέδωσε τότε στις εκκλήσεις των άλλων μοναζουσών, ήρε τήν απαγόρευση και ή Θεοδώρα μπορούσε πλέον νά συνομιλεί μέ τήν κόρη της. Μητέρα και κόρη διαπίστωσαν τότε δι δεν αισθάνονταν πλέον κάποια ιδιαίτερη στοργή εξαιτίας των δεσμών της σαρκικής συγγενείας και ότι έβλεπε ή μία τήν άλλη ως έν Χριστώ αδελφή, δίχως κανένα πάθος, ακριβώς όπως οι άλλες μοναχές της αδελφότητας.

“Όταν ή Θεοδώρα έφθασε σέ ηλικία πενήντα εξι ετών, ή κόρη της Θεοπίστη ορίστηκε από τον αρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης νά διαδεχθεί στήν ήγουμενία τήν “Αννα, που ήταν πολύ ηλικιωμένη και έπασχε από νοητική ανεπάρκεια. Ή Θεοδώρα, πνευματική κόρη της ίδιας της της θυγατέρας, επέδειξε προς αυτήν τήν ίδια υπακοή και άγόγγυστα ανέλαβε νά γηροκομήσει τήν Αννα, πού ή αρρώστια τήν είχε κάνει δύστροπη.

Σέ ηλικία εβδομήντα πέντε ετών, ή Θεοδώρα απαλλάχθηκε από κάθε διακόνημα, εξακολούθησε ωστόσο νά υπηρετεί τις αδελφές, φέρνοντας κρυφά στάμνες γεμάτες νερό κάτω από τον μανδύα της ή πλέκοντας σχοινιά από τά ξέφτια του λιναριού πού άφηναν οί άλλες μοναχές, γιατί θυμόταν μέ φόβο τον λόγο του Αποστόλου: Ει τις ού θέλει εργάζεσθαι, μηδέ εσθιέτω (Β΄ Θεσσ. 3, 10).

“Όταν έκοιμήθη έν ειρήνη τό 892, παρουσία όλης της άδελφότητας, τό γερασμένο και ρυτιδιασμένο πρόσωπο της έλαμψε αίφνης μέ τήν λάμψη της νεότητας, ενώ ουράνια εύωδία γέμισε τό κελλί. Λίγο κατόπιν, τό λάδι της κανδήλας πού είχαν κρεμάσει στον τάφο της άρχισε νά ξεχειλίζει και νά ρέει άφθονο, επιτελώντας θαύματα σέ όσους πιστούς χρίονταν μέ αυτό. Και ή εικόνα της οσίας άνέβλυζε επίσης μύρο εύωδιάζον, και για τον λόγο αυτό, ή όσια Θεοδώρα έλαβε τήν προσωνυμία «μυροβλύτις», όπως ό πολιούχος άγιος Δημήτριος.

Κατά τήν άλωση της Θεσσαλονίκης (1430), οί Όθωμανοί παραβίασαν τήν πολύτιμη σαρκοφάγο και κομμάτιασαν τό ιερό λείψανο, τό όποιο είχε παραμείνει άφθορο. Οί χριστιανοί μπόρεσαν ωστόσο νά συναρμόσουν τά κομμάτια, και τό τίμιο λείψανο τιμάται μέχρι τις ήμερες μας στήν μονή τής όσιας, ή όποια αφιερώθηκε πλέον στήν μνήμη της.

Διηγούνται επίσης για τήν όσια Θεοδώρα —έκτος αν πρόκειται για άλλη συνώνυμη άγια— ότι όταν άνοιξαν τον τάφο της για νά καταθέσουν τήν σορό τής ηγουμένης, πού έκοιμήθη λίγο μετά τήν όσια, τό λείψανο τής μοναχής έκανε υπακοή άκόμη και μετά θάνατον και στριμώχθηκε σέ μία γωνιά για νά χωρέσει τό σκήνωμα τής ηγουμένης.

Πηγή: Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, εκδόσεις Ίνδικτος

<http://vatopaidi.wordpress.com/2011/04/05/%CE%B7-%CE%BF%CF%83%CE%AF%CE%B1-%CE%B8%CE%B5%CE%BF%CE%B4%CF%8E%CF%81%CE%B1-%CE%B5%CE%BD-%CE%B8%CE%B5%CF%83%CF%83%CE%B1%CE%BB%CE%BF%CE%BD%CE%AF%CE%BA%CE%B7-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B7-%CE%B8%CF%85%CE%B3/#more-66473>